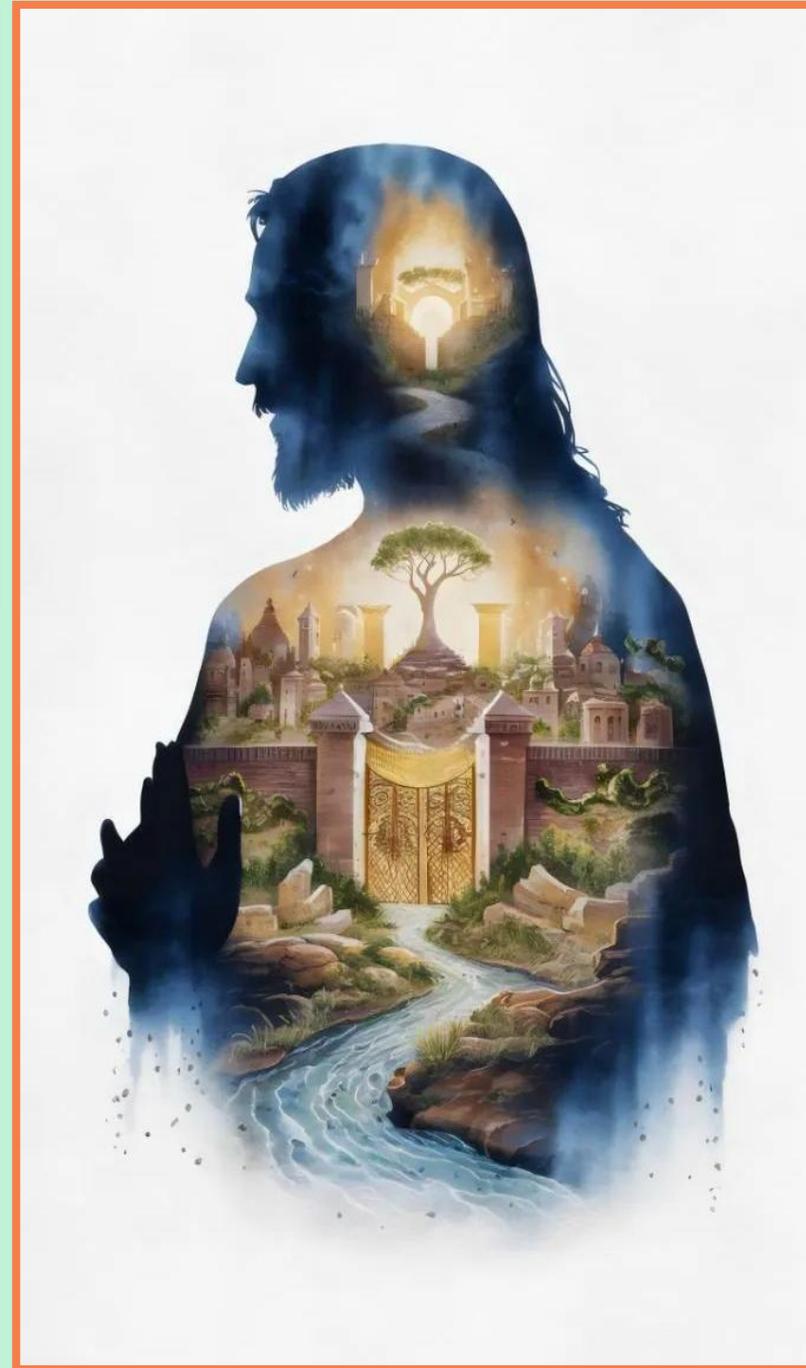

ความภักดีอย่างสูงสุด: การนมัสการในพื้นที่ สงคราม

“แต่พวกท่านจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” มธ. 6:33

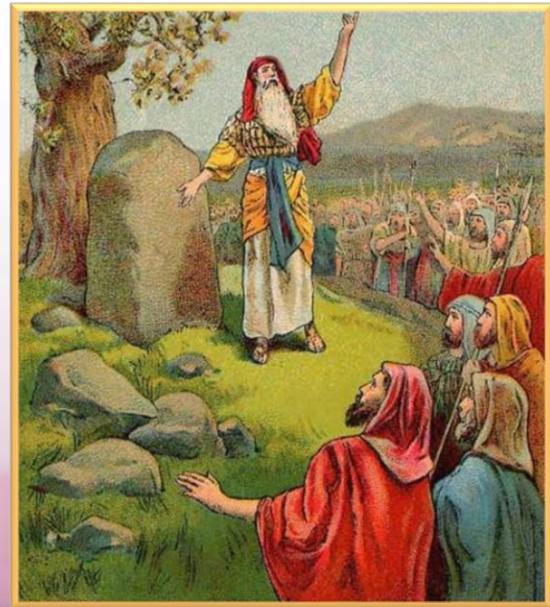

เมื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดนอย่างอัศจรรย์ กษัตริย์คานาอันทั้งปวงต่างหวาดกลัว (โยชูวา 5:1) พื้นดินถูกเตรียมไว้
สำหรับการพิชิตในทันที

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่สิ่งที่อิสราเอลให้ความสำคัญ พวกเขาต้องแสวงหาการสนทนากับพระเจ้าก่อน

ท่ามกลางการต่อสู้เพื่อพิชิตดินแดน พวกเขายังตัดสินใจหยุดพักเพื่ออุทิศตนแด่พระเจ้าอีกครั้งในการประชุมอัน
ยิ่งใหญ่ระหว่างภูเขาเอบาลและเกอร์ซิม

เมื่อเกือบจะสิ้นสุดการพิชิตดินแดน พวกเขาได้บรรลุถึงหลักชัยใหม่ในการนมัสการ นั่นคือการสร้างสถาน
ศักดิ์สิทธิ์ในซิลโอห์

▶ การนมัสการก่อนเข้าสู่ชัยชนะ:

- ▣ การสืบทอดพันธสัญญา (โยชูวา 5:1-9)
- ▣ พิธีปัสกาครั้งแรกในคานาอัน (โยชูวา 5:10-12)

▶ การนมัสการท่ามกลางภูเขา:

- ▣ แท่นบูชาสำหรับการนมัสการ (โยชูวา 8:30-31)
- ▣ จดจำพระบัญญัติ (โยชูวา 8:32-35)

▶ สถานที่พิเศษสำหรับการนมัสการ:

- ▣ การยกระดับการถวายบูชา (โยชูวา 18:1)

การนมัสการก่อนการ

เข้าสู่ชัยชนะ

การสืบต่อพันธสัญญา

“ครานั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า “จงทำมิดด้วยหินคมและให้ประชาชนอิสราเอลเข้าสู่หน้ตเป็นครั้งที่สอง””

โยชูวา. 5:2

กิลกาลเป็นชื่อที่ตั้งให้กับค่ายของอิสราเอล ซึ่งเป็นศูนย์บัญชาการในช่วงต้นของการพิชิต ชื่อนี้มี
ความหมายว่าอย่างไร (ยชว. 5:9)

แม้ว่าจะผ่านมากกว่า 40 ปีแล้วนับตั้งแต่พวกเขาออกจากอียิปต์ แต่อิสราเอลก็ยังไม่ได้เข้าสู่ดินแดนแห่ง
พันธสัญญา บัดนี้ เท้าของพวกเขาได้ก้าวเดินบนแผ่นดินนั้นแล้ว ถึงเวลาที่จะขจัด “ความอับอายขาย
หน้าของอียิปต์” และต่อพันธสัญญากับพระเจ้า

ก่อนรับประทานปัสกาครั้งแรก ชายชาวอิสราเอลจะต้องเข้าสู่หน้ต เพราะไม่มีผู้ใดที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตสามารถรับประทานได้ (อพยพ 12:48) แต่
เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธที่จะเข้าคานาอันในครั้งแรก พันธสัญญาจึงถูกละเมิด และไม่มีชาวอิสราเอลคนใดเข้าสู่หน้ตในถิ่นทุรกันดาร (ยชว. 5:5)

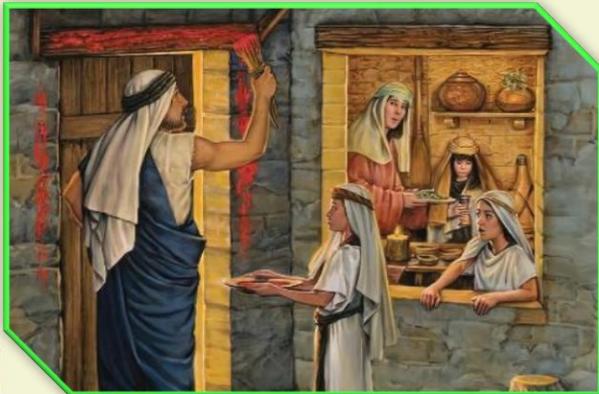
เพื่อสืบต่อพันธสัญญา จำเป็นต้องทำสัญลักษณ์ทางกายภาพนั้นซ้ำ
อีกครั้ง (ปฐมกาล 17:10) การกระทำนี้ให้ความสำคัญกับสิ่งที่สำคัญ
เป็นอันดับแรก สำหรับเรา นี่คือนตัวอย่างให้ปฏิบัติตาม: “แต่จง
แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน
แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่านด้วย”
(มัทธิว 6:33)

พิธีปัสกาครั้งแรกในคานาอัน

“ประชาชนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กิลกาล และถือเทศกาลปัสกาในวันที่สิบสี่เวลาเย็น ณ ที่ราบเมืองเยรีโค” โยชูวา. 5:10

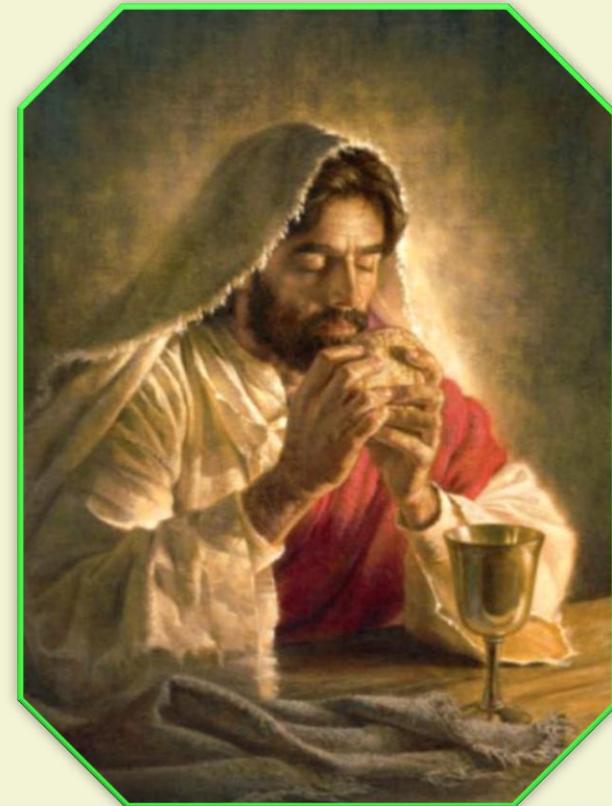
จากอียิปต์ถึงคานาอัน อิสราเอลดำเนินตามกระบวนการ “**chiastic**” โดยเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นซ้ำในลำดับย้อนกลับ:

ปัสกาครั้งแรกเป็นสัญลักษณ์ของการปลดปล่อยจากอียิปต์ ปัสกาครั้งที่สอง ซึ่งคนรุ่นใหม่เฉลิมฉลอง เป็นสัญลักษณ์ของการที่พวกเขาได้ครอบครองดินแดนแห่งพันธสัญญา

ไม่นานก่อนการถูกตรึงกางเขน พระเยซูได้ทรงประทานความหมายใหม่ให้กับพิธีกรรมนี้ ด้วยสัญลักษณ์ใหม่: ลูกแกะกลายเป็นขนมปังและเลือดกลายเป็นเหล้าองุ่น

บัดนี้ พิธีกรรมเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ของพระกายและพระโลหิตของพระผู้ไถ่ของเรา ผู้ทรงนำเราออกจากอียิปต์ (นั่นคือ หลุดพ้นจากบาปของเรา) และนำเราไปสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา (1 โครินธ์ 11:23-26)

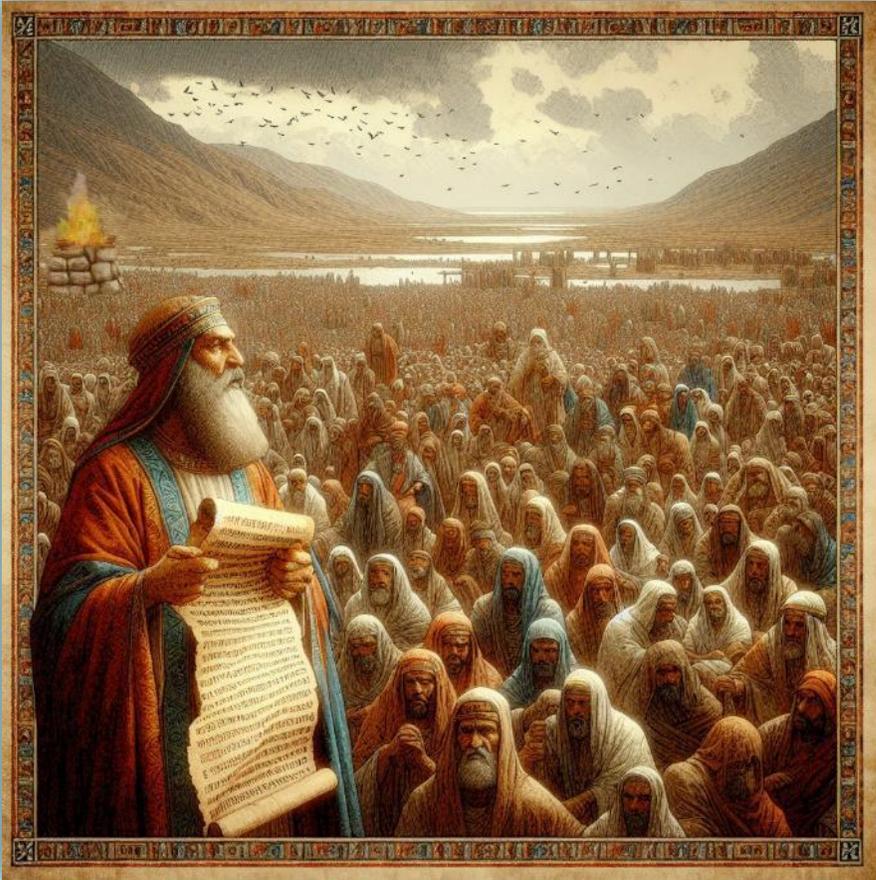

การนมัสการท่ามกลางภูเขาลำเนา

แท่นบูชาสำหรับการนมัสการ

“ยชว. 8:30 แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาที่ภูเขาเอบาลถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล” (Joshua 8:30)

โมเสสได้บัญชาไว้ว่าเมื่อเข้าสู่คานาอันแล้ว จะต้องสร้างแท่นบูชาบนภูเขาเอบาล และถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า (ฉธบ. 27:5-7) เหตุใดจึงต้องสร้างบนภูเขาเอบาล ไม่ใช่บนเกริซิม?

ทั้งแท่นบูชาและบัญญัติที่จารึกไว้บนอนุสาวรีย์และอ่านให้ประชาชนฟัง ล้วนเกี่ยวข้องกับพรและคำสาปแช่ง (ฉธบ. 27:12-13) พระพรถูกประกาศบนเกริซิม และคำสาปแช่งถูกประกาศบนเอบาล

พระเยซูทรงกลายเป็นผู้ได้รับคำสาปแช่งแทนเรา เพื่อเราจะได้รับพร (กาลาเทีย 3:13-14) แท่นบูชานี้เป็นภาพที่ชัดเจนของการเสียสละของพระเยซูเพื่อเรา

ท่ามกลางการพิชิตดินแดน อิสราเอลแสวงหาช่วงเวลาที่จะอุทิศตนแด่พระเจ้าอีกครั้ง นี่เป็นการเชื่อเชิญให้เราเลียนแบบพวกเขา อุทิศตนแด่พระเจ้าอีกครั้ง ไม่เพียงแต่ในฐานะปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ยังรวมถึงในฐานะชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรด้วย

จดจำพระบัญญัติ

“ณ ที่นั่นท่านเขียนธรรมบัญญัติของโมเสสบนหินต่อหน้าประชาชนอิสราเอล ซึ่งเป็นสิ่งที่โมเสสได้เขียนไว้” ยชว. 8:32

หลังจากสร้างแท่นบูชาบนภูเขาเอบาลแล้ว โยชูวาได้ตั้งศิลาบางก้อนและฉาบปูนขาว จากนั้นท่านได้จารึกพระบัญญัติ [เจดีย์ธรรมบัญญัติ ซึ่งประกอบด้วยพระบัญญัติสิบประการและกฎหมายต่างๆ พร้อมด้วยพรและคำสาปแช่ง] ไว้บนศิลาเหล่านั้น (ยชว. 8:32; ฉธบ. 27:2-3)

ในที่สุด ได้มีการอ่านพระบัญญัติให้ประชาชนฟัง โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ครั้งละหนึ่งส่วนบนภูเขาแต่ละด้าน (ยชว. 8:33-35) ด้วยวิธีนี้ พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์จึงได้รับการต่ออายุ

นี่คือการทรงเรียกสำหรับเราเช่นกัน ในฐานะประชากรที่เหลืออยู่ของพระเจ้า เราต้องต่ออายุพันธสัญญากับพระองค์เป็นระยะๆ โดยระลึกถึงวิธีที่พระองค์ทรงนำเรามาไกลถึงขนาดนี้ และพระพรที่พระองค์ประทานแก่เรา

นอกเหนือจากการฟื้นฟูส่วนตัวของเราแล้ว พิธีมหาสนิทยังมอบช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูพิเศษให้แก่เราในฐานะประชากรของพระเจ้าอีกด้วย

สถานที่พิเศษสำหรับ การนมัสการ

การยกระดับการถวายบูชา

“ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มาประชุมกันที่ซิลโห์ และตั้งเต็นท์นัดพบขึ้นที่นั่น แผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในการครอบครองของพวกเขา” โยชูวา. 18:1

ดินแดนนั้นถูกอิสราเอลยึดครอง ดินแดนนั้นถูกแบ่งให้แก่ชนเผ่าที่โดดเด่นที่สุด แม้ว่าจะยังไม่ได้รับส่วนแบ่งจากเจ็ดเผ่าก็ตาม นักรบแห่งเผ่ารูเบน กาด และเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่าจะถูกส่งตัวไปยังดินแดนที่พวกเขาครอบครองอยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน

ก่อนที่ชนเผ่าต่างๆ จะแยกย้ายกันไป มีการกระทำพิเศษและสำคัญยิ่ง นั่นคือ การสร้างพลับพลา ซึ่งเป็นศูนย์กลางการนมัสการของอิสราเอล (ยชว. 18:1)

สถานศักดิ์สิทธิ์ในฐานะที่ประทับของพระเจ้าที่มองเห็นได้ เป็นจุดรวมใจที่ทุกคนร่วมใจกันนมัสการ หากปราศจากการประทับอยู่ของพระเจ้า การครอบครองดินแดนนั้นก็ไร้ความหมาย

ในปัจจุบัน ขณะที่ยังมีสิ่งสำคัญที่ยิ่งใหญ่ทั้งในยุคปัจจุบันและยุคหลังสมัยใหม่ที่ต่ออาชนะ สิ่งสำคัญอย่างยิ่งคือเราต้องมุ่งความสนใจไปที่สถานศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์ ซึ่งพระเยซูทรงวิงวอนแทนเรา

“ไม่กี่สัปดาห์ผ่านไปนับตั้งแต่โมเสสได้มอบหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติทั้งเล่มให้แก่ประชาชน บัดนี้โยชูวาได้อ่านธรรมบัญญัติอีกครั้ง”
ไม่เพียงแต่ชาวอิสราเอลเท่านั้น แต่ “ผู้ใหญ่และเด็กทุกคน” ต่างก็ฟังธรรมบัญญัติ เพราะเป็นเรื่องสำคัญที่พวกเขาควรรู้และปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วย [...]

พระคัมภีร์ทุกบทและทุกข้อล้วนเป็นการสื่อสารจากพระเจ้าถึงมนุษย์ เราควรผูกมัดบัญญัติไว้เป็นเครื่องหมายบนมือและที่หว่างคิ้ว หากศึกษาและเชื่อฟัง ก็จะนำพาประชากรของพระเจ้า เช่นเดียวกับที่ชาวอิสราเอลได้นำพา โดยเสาะเมฆในเวลากลางวันและเสาะไฟในเวลากลางคืน